

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж1-По2 4/25
8.10.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Растка Поповића, председника већа, судија Оливере Анђелковић, др Миодрага Мајића, Душана Агатоновића и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић и записничара Сање Булатовић, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Јавног тужиоца за ратне злочине и бранилаца окривљеног АА, адвоката Емира Калића и Решада Плојовића, адвоката Михајла Бакрача и адвоката Милића Константиновића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.3/20 од 06.12.2024. године, након седнице већа, одржане дана 02.10.2025. године, у смислу члана 447 ЗКП, а након већања и гласања, дана **08.10.2025. године**, већином гласова, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈАЊЕМ жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Емира Калића и Решада Плојовића, адвоката Михајла Бакрача и адвоката Милића Константиновића, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.3/20 од 06.12.2024. године и предмет **враћа** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр.3/20 од 06.12.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору, који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кпп.По2.бр.1/20 од 05.01.2020. године, који му се рачуна почев од 04.01.2020. године, када је лишен слободе, па надаље. Окривљени АА обавезан је да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Јавни тужилац за ратне злочине, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, на основу члана 447 став 1 ЗКП, закаже седницу већа, о којој ће обавестити Јавно тужилаштво за ратне злочине, затим да усвоји жалбу Јавног тужиоца за ратне злочине и након одржане седнице већа закаже и одржи претрес пред другостепеним судом и у смислу члана 449 став 1 ЗКП донесе пресуду којом ће преиначити првостепену пресуду тако што ће у радњу извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗСРЈ унети и оне делове који се односе на учествовање у убиству ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, паљење и пљачкање кућа у селу ..., као и малтретирања и злостављања више становника неалбанске националности и то Рома и Египћана у селу ..., у односу на окривљеног АА, након чега ће га осудити по закону на строжу казну затвора;

-браниоци окривљеног АА, адвокат Емир Калић и адвокат Решад Плојовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након што изврши увид у списе, размотри и оцени наводе жалбе, те пресуду Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.3/20 од 06.112.2023. године, преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе или да ожалбену пресуду укине и предмет врати на поновно разматрање и одлучивање. Браниоци су замолили да о времену и месту одржавања седнице другостепеног већа благовремено буду обавештени;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Михајло Бакрач, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима, са захтевом да бранилац и окривљени буду обавештени о седници већа другостепеног суда, у смислу члана 447 став 2 ЗКП, као и са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу у смислу свих жалбених навода и првостепену пресуду преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ или да ожалбену пресуду преиначи тако што ће окривљеном АА изрећи блажу казну, којом ће му покрити време проведено у притвору или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Милић Константиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачке 9, 10 и 11 и став 2 тачке 1, 2 и 3 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА, применом члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослободити од оптужбе јер није доказано да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 у вези члана 22 КЗ СРЈ или да ожалбену пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи и према окривљеном изрекне блажу казну. Бранилац је захтевао да заједно са окривљеним буде обавештен о времену и месту одржавања седнице жалбеног већа поводом ове жалбе.

У одговору на жалбу Јавног тужиоца за ратне злочине, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду К.По2 бр.3/20 од 06.12.2024. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Михајло Бакрач, предложио је да Апелациони суд у Београду наведену жалбу у целости одбије као неосновану.

У одговору на жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Емира Калића и Решада Плојовића, адвоката Михајла Бакрача и адвоката Милића Константиновића, изјављене против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр.3/20 од 06.12.2024. године, Јавни тужилац за ратне злочине предложио је да Апелациони суд у Београду, на основу члана 447 став 1 ЗКП, закаже седницу већа, о којој ће обавестити Јавно тужилаштво за ратне злочине, да наведене жалбе бранилаца окривљеног одбије као неосноване, а да усвоји жалбу Јавног тужиоца за ратне злочине и након одржане седнице већа закаже и одржи претрес пред другостепеним судом, у смислу члана 449 став 1 ЗКП, те да донесе пресуду којом ће преиначити првостепену пресуду, тако што ће у радњу извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ унети и оне делове који се односе на учествовање у убиству ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, паљење и пљачкање кућа у селу ..., као и малтретирања и злостављања више становника неалбанске националности и то Рома и Египћана у селу ..., у односу на окривљеног АА, након чега ће га осудити по закону на строжу казну затвора.

Јавни тужилац за ратне злочине је, поднеском Ктж.бр.4/25 од 31.03.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду, на основу члана 447 став 1 ЗКП, закаже седницу већа, о којој ће обавестити Јавно тужилаштво за ратне злочине, затим да усвоји жалбу Јавног тужиоца за ратне злочине и након одржане седнице већа закаже и одржи претрес пред другостепеним судом, у смислу члана 449 став 1 ЗКП, те да донесе пресуду којом ће преиначити првостепену пресуду, тако што ће у радњу извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ унети и оне делове који се односе на учествовање у убиству учествовања у убиству ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, паљење и пљачкање кућа у селу ..., као и малтретирања и злостављања више становника неалбанске националности и то Рома и Египћана у селу ..., у односу на окривљеног АА, након чега ће га осудити по закону на строжу казну затвора.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству Јавног тужиоца за ратне злочине Василија Сераглића, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Емира Калића, адвоката Решада Плојовића, адвоката Михајла Бакрача и адвоката Милића Константиновића, као и судског тумача – преводиоца за албански језик Еде Радоман Перковић, на којој је размотрио списе, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби и одговора на жалбу, имајући у виду и предлог Јавног тужиоца за ратне злочине, из напред цитираног поднеска, као и објашњења навода жалби и одговора на жалбе које су дали Јавни тужилац за ратне злочине и браниоци окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

Жалбе бранилаца окривљеног АА су основане.

Основано се изјављеним жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Емира

Калића и Решада Плојовића, адвоката Михајла Бакрача и адвоката Милића Константиновића, истиче да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 и 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, будући да је и по налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, оптужба прекорачена, изрека пресуде је неразумљива, у образложењу пресуде нема довољно разлога о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати потпуно нејасни и у знатној мери противречни, при чему је у току главног претреса неправилно примењена одредба члана 406 ЗКП, због чега је и чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, па се за сада не може испитати законитост и правилност пресуде, а на које повреде се основано у изјављеним жалбама бранилаца окривљеног указује, па се, у смислу члана 458 ЗКП, укидање првостепене пресуде показује нужним.

Најпре, у погледу битне чињенице која се односи на време извршења кривичног дела, односно постојања оружаног сукоба као објективног услова инкриминације, суд у образложењу ожалбене пресуде није навео разлоге о чињеницама који су предмет доказивања, док су разлози који су дати потпуно нејасни и у знатној мери противречни.

Наиме, првостепени суд, на страни 40, први став, наводи да је фактичко стање током јуна 1999. године било такво да је и даље трајао немеђународни оружани сукоб између зараћених страна, наводећи даље да је оружани сукоб на подручју Косова и Метохије у периоду који се наводи у изреци пресуде представљао немеђународни оружани сукоб јер власти СРЈ нису закључиле никакав мировни уговор са организованом оружаном групом “ОВК”, која се разоружавала све до краја децембра 1999. године, да су оружане снаге СРЈ имале обавезу да ту територију напусте, а да су за то време трајали континуирани распрострањени напади на преостало цивилно становништво које је сарађивало са органима СРЈ и Републике Србије, закључујући да су напади који су били у вези оружаног сукоба и у функцији реализације циљева које је “ОВК” од почетка оружаног сукоба имала, а који напади су по обиму били шири и обухватнији јер се користила ситуација одсуства оружаних снага друге оружане стране која је била у повлачењу, који је довео до посебно опасног стања и до посебно тешких последица за живот грађана.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда је за сада потпуно неразумљив и контрадикторан.

Наиме, радња извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, које је окривљеном стављено на терет, условљена је временом, тако да се ово кривично дело може извршити само за време рата, оружаног сукоба или у времену док траје окупација. У том смислу, постојање оружаног сукоба је чињенично питање које се мора утврђивати у свакој конкретној ситуацији, односно постојање оружаног сукоба има своју просторну и временску компоненту која у сваком конкретном случају мора бити утврђена. Имајући у виду наведено, основано се жалбама бранилаца окривљеног указује да из овако датог образложења остаје нејасно да ли су се радње које се окривљеном АА стављају на терет догодиле за време рата, оружаног сукоба или окупације.

Код оцене овог питања, а полазећи од релевантних писаних докумената. Овај суд налази да су од посебног значаја за оцену трајања оружаног сукоба на подручју АП КиМ одредбе војно-техничког споразума у Куманову (тзв. “Кумановски споразум”) од

09.06.1999. године, који управо и регулише престанак непријатељстава и даља понашања страна у сукобу.

Чланом II, ставом 1 “Кумановског споразума”, који носи назив “престанак непријатељства” предвиђено је да ће се снаге СРЈ, одмах након ступања на снагу овог споразума, уздржати од било каквих непријатељских или провокативних аката било које врсте, уперених против било ког лица на Косову и наредиће оружаним снагама да прекину све такве активности. Они неће подстицати, организовати, нити подржавати непријатељске или провокативне демонстрације.

Резолуцијом Савета безбедности УН 1244, која је донета дана 10.06.1999. године, одређена је обавеза повлачења снага СРЈ и демилитаризација “Ослободилачке војске Косова” и других наоружаних група косовских албанаца.

Имајући у виду напред наведена релевантна документа, а која и првостепени суд узима у обзир код оцене битне чињенице, тј., постојања оружаног сукоба, нејасан је закључак првостепеног суда да је фактичко стање током јуна месеца 1999. године било такво да је и даље трајао немеђународни оружани сукоб зарађених страна, образлажући такав свој закључак тиме да власти СРЈ нису закључиле никакав мировни уговор са организованом оржаном групом “ОВК”, која се разоружавала све до краја децембра 1999. године, наводећи при том да су оружане снаге СРЈ имале обавезу да ту територију напусте, а да су за то време трајали континуирани распрострањени напади на преостало цивилно становништво које је сарађивало са органима СРЈ и Републике Србије. Посебно су нејасни наводи да су ови напади по обиму били шири и обухватнији јер се користила ситуација одсуства оружаних снага друге стране, која је била у повлачењу.

Из овако датог образложења остаје нејасно да ли су оружане снаге СРЈ у инкриминисаном периоду напустиле територију Аутономне покрајине Косово и Метохија, у ком случају се не би могао прихватити став о постојању оружаног сукоба, без постојања друге стране у сукобу, будући да је реч о елементарном услову без којег је немогуће говорити о било каквој врсти конфронтације, па и оружане или су исте биле присутне на тој територији и биле у фази повлачења, у ком случају би се могло говорити о постојању оружаног сукоба.

Наиме, оружани сукоб представља прибегавање оружаној сили између држава или продужено оружаном насиље између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе.

При томе, из образложења ожалбене пресуде не произлази да је у време и на територији где се догађај одиграо било оружаних борби између оружаних формација, већ управо супротно, суд закључује да су у време предметног догађаја трајали континуирани распрострањени напади на преостало цивилно становништво које је сарађивало са органима СРЈ и Републике Србије, а који напади су по обиму били шири и обухватнији, јер се користила ситуација одсуства оружаних снага друге стране, која је била у повлачењу, закључујући да је на тај начин настављен оружани сукоб.

Међутим, недозвољени акти усмерени према цивилном становништву, иако свакако забрањени међународним правом, ван контекста оружаног сукоба, не могу

представљати кривично дело ратног злочина, већ евентуално неко друго кривично дело из корпуса међународног кривичног права.

С обзиром на наведено, а како је оружани сукоб фактичко стање, то се закључак првостепеног суда да су се и након ступања на снагу “Кумановског споразума”, па и након потпуног повлачења оружаних снага СРЈ са територије Косова и Метохије, одвијала непријатељства која су имала карактер немеђународног оружаног сукоба, у смислу релевантних одредби међународног ратног и хуманитарног права, за сада не може прихватити, будући да су за такав закључак дати потпуно неразумљиви и контрадикторни разлози, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, на шта се основано и жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милића Константиновића указује.

Потом, оптужником јавног тужиоца за ратне злочине, окривљеном АА стављено је на терет да је учествовао у убиствима, отмицама, физичком злостављању и насилном одвођењу више лица ромске и српске националности на подручју села ..., Општина ..., пљачкању њихове имовине и паљењу њихових кућа, док првостепени суд ожалбеном пресудом окривљеног АА оглашава кривим да је “вршио друга противзаконита затварања цивила по основу дискриминације засноване на етничкој припадности”, па како наведене радње за које је оглашен кривим окривљеном нису ни стављене на терет оптужним актом тужиоца, то је у конкретном случају првостепени суд на наведени начин прекорачио оптужбу, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, на коју се такође основано жалбом браниоца окривљеног АА адвоката Милића Константиновића указује.

При томе првостепени суд у изреци и образложењу ожалбене пресуде наводи да је окривљени кршио правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и ц), члана 27 став 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4 став 1 и став 2 тачка а) и члана 13 став 1 и став 2 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II).

Међутим, ни једна од наведених одредби не предвиђа радњу “друга противзаконита затварања цивила”.

Наиме, члан 3 тачка а) IV Женевске конвенције предвиђа као забрањено дело повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, сакаћење, свирепости и мучења, док се одредбе тачке ц) односе на повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци. Протокол II одређује забрањена дела, тако што чланом 4 забрањује “насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутност поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне”, док одредбе члана 13 допунског Протокола уз Женевске конвенције штите цивиле “од опасности које проистичу из војних операција”.

Како је кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ бланкетног карактера, јер упућује на кршење правилна међународног права, док првостепени суд наводи прописе којима се не предвиђа радња за коју окривљеног АА оглашава кривим, то је изрека ожалбене пресуде и по оцени овога суда неразумљива, чиме је учињена битна повреда

одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, на шта се такође жалбом браниоца окривљеног АА адвоката Милића Константиновића указује.

При томе је радња “друга противзаконита затварања” предвиђена одредбама члана 146 и 147 IV Женевске конвенције, које одредбе се не односе на немеђународни оружани сукоб, већ на сукобе који имају међународни карактер.

Надаље, првостепени суд ожалбену пресуду којом окривљеног АА оглашава кривим за радње, ближе наведене у изреци пресуде, заснива базично на два доказа и то на исказу заштићеног сведока “...”, као и на вештачењу фотографије за коју првостепени суд утврђује да је на истој окривљени АА.

Када је у питању исказ заштићеног сведока “...”, првостепени суд прихвата његов исказ у делу који се односи на одвођење ЕЕ, док у већем делу, а који се односи на догађаје у којима су страдале породице ..., ... и други цивили ромске националности, као и на паљење кућа и пљачкање истих од окривљеног, његовом исказу не поклања веру, налазећи да исти у том делу није довољно уверљив, нити поуздан.

При томе је заштићени сведок у време инкриминисаног догађаја имао 14 година, дакле био је млађе пунолетно лице, док током поступка није обављено његово вештачење ради утврђивања степена душевне развијености, затим да ли болује од неке душевне болести, заосталог душевног развоја или душевног поремећаја, као и да ли је неко од ових стања постојало код заштићеног сведока 1999. године и уколико јесте, како се то одражава на његову способност памћења и репродукције, при чињеници да је исти саслушан 21 годину након инкриминисаног догађаја, као и ради утврђивања да ли је реч о особи склоној конфабулацијама.

Такође, заштићени сведок “...” саслушан је пред Тужилаштвом за ратне злочине, дана 29.06.2020. године, док је након тога, према стању у спису, напустио своје боравиште и избегавао да се одазове позивима суда, због чега суд доноси решење да се изврши упознавање са садржином записника о исказу заштићеног сведока из претходног поступка од 29.06.2020. године, позивајући се на одредбе члана 406 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП, у вези члана 405 став 2 и 3 ЗКП, иако по оцени овога суда, а на шта се основано и жалбама бранилаца окривљеног указује, за то није било законских услова.

Наиме, заштићени сведок није умро, нити има података да је душевно оболео, нити је његов долазак отежан због старости, будући да је исти рођен 1985. године, дакле да има 40 година, а сам статус “заштићеног сведока” указује да се не ради о особи коју је немогуће пронаћи. Ово посебно при чињеници да из списка, и то извештаја Граничне полиције произлази да је заштићени сведок током трајања овог поступка, почев од 29.06.2020. године, када је дао свој исказ пред тужилаштвом, до краја новембра 2022. године, више пута долазио у Србију и Црну Гору.

Када се при том има на уму да браниоци окривљеног нису дали сагласност да се упознавање са садржином записника о исказу наведеног сведока може обавити сходном применом члана 405 ЗКП, то је првостепени суд у току главног претреса неправилно применио напред наведене одредбе ЗКП, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне одлуке, код чињенице да је своју одлуку засновао управо на исказу заштићеног сведока, због чега је ожалбена пресуда захваћена битном

повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, на коју повреду се такође основано жалбама бранилаца окривљеног указује.

Надаље, ценећи исказ заштићеног сведока "...", суд утврђује да је он био очевидац радњи које су предузимане од стране окривљеног АА и његових саизвршилаца према ЕЕ, које је детаљно описао у свом исказу, са свим релевантним детаљима који се на њих односе, налазећи да је његов исказ у сагласности са исказом сведока ЗЗ у делу у коме је овај сведок подробно описао своја сазнања о радњама које су предузете према његовом оцу ЕЕ, а која су му испричале његове рођене сестре ИИ и ЈЈ, наводећи да су га већ у јуну месецу 1999. године у телефонском разговору обавестиле да су АА и КК одвели њиховог оца, као и са исказом сведока ЛЛ, у делу у коме је суд исти прихватио, налазећи да је уверљиво описао сазнања која му је 1999. године, пренела ћерка ЕЕ, ИИ.

Међутим, наведени сведоци ЗЗ и ЛЛ, нису непосредни очевици догађаја, већ оба сведока наводе да сазнања о ЕЕ имају од његове ћерке ИИ, која је непосредни очевидац догађаја и која у свом сведочењу негира да је видела окривљеног АА у униформи у дворишту њене куће међу другим припадницима "ОВК", већ тврди да је видела како њеног оца одводе друга лица, униформисани КК и ЉЉ, па стога за сада остаје нејасно због чега првостепени суд прихвата исказ посредног сведока ЗЗ, док не прихвата исказ непосредног очевица, сведока ИИ, у делу који се односи на одвођење њиховог оца ЕЕ, при чињеници да нису наведени разлози због којих би по ставу првостепеног суда сведок ИИ, као ћерка ЕЕ, имала мотив за заштиту лица одговорног за одвођење њеног оца. Ово тим пре што је њен исказ сагласан и са исказом њеног брата, сведока ММ, који је децидирано навео да не само ИИ, већ ни друга сестра, покојна ЈЈ, нити њихови мужеви НН и ЊЊ, никада нису рекли да су уопште видели окривљеног АА током јуна 1999. године у селу, као и да је он учествовао у одвођењу њиховог оца.

Када се уз све наведено има на уму и то да заштићени сведок "...", у свом исказу наводи да је возио аутомобил по ..., да је ишао до Пећи, до Ђураковца, до Истока истим аутомобилом, а реч је о млађем малолетнику (14 година), ромске националности, док из исказа сведока ИИ, ММ и ЗЗ произлази да нико од чланова њихове породице није имао аутомобил у критично време, па тако сведок ИИ наводи "Ми нисмо имали леба да једемо, а камоли аутомобил ...", при чему се све дешава у време када се непосредно рат завршио, а како заштићени сведок није Албанац, већ Ром, које су припадници "ОВК", према његовим наводима, протеривали из села и убијали, то је за сада, имајући на уму све мањкавости његовог исказа, нејасан закључак првостепеног суда да поклони веру заштићеном сведоку у делу који се тиче одвођења ЕЕ, за који закључак првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде даје потпуно нејасне и противречне разлоге, а што представља битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, на које се основано и жалбама бранилаца окривљеног указује.

Када је реч о фотографији лица у униформи тзв. "ОВК", која је била предмет вештачења, а која је несумњиво настала из видео записа Агенције "Reuters", првостепени суд утврђује да је на наведеној фотографији управо окривљени АА, из чега закључује да је окривљени у јуну 1999. године, био у селу ..., кроз које се кретао у униформи са ознаком "УЧК" и наоружан.

Међутим, како из новинског чланка из листа "Блиц" од .... године, дакле 8

месеци пре него што је АА лишен слободе, испод наведене фотографије, а која је била и предмет вештачења, стоји текст “Командант “ОВК” у ... ..”, а који је у интервјуу за лист “Блиц” говорио о бици на Кошарама, при чему је ово лице активно у политичком животу на Косову, односно исти је ..., јавна је личност и његове фотографије су јавно доступне, не могу се прихватити ни разлози првостепеног суда због чега је одбио предлог браниоца окривљеног АА, адвоката Милића Константиновића, да се изврши вештачење фотографије окривљеног и фотографије лица за које наводи да се зове ..., образлажући да фотографија не потиче са званичног документа тог лица и да није утврђена истоветност лица за које се наводи да је фотографисано на конкретној фотографији из нечије приватне архиве.

Такође, нејасни су разлози првостепеног суда за закључак да записник о саслушању сведока ОО ППСНР 34/2020, сачињен дана 30.07.2020. године, по начину прибављања не представља законит доказ у смислу одредбе члана 16 став 1 ЗКП у вези члана 285 став 1 и 3 ЗКП, због чега одбија предлог браниоца окривљеног АА, адвоката Милића Константиновића, да се у доказном поступку прочита наведени записник. Наиме, из списка произлази да је наведени записник сачињен од стране полицијског службеника Јединице за ратне злочине, по налогу актуелног главног јавног тужиоца за ратне злочине ..., преко Министарства правде Републике Србије, да је записник о изјави ОО уредно потписан од стране надлежних органа и њега самог, да је снабдевен печатима овлашћених истражних органа и важећом наредбом главног јавног тужиоца, а потом и верификован од стране Министарства правде Републике Србије и достављен надлежном органу – судији за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, заведен под бројем ПомУк 2По2 70/20 од 28.08.2020. године, из чега и по оцени овога суда произлази да је наведени записник сачињен од стране надлежних органа, а потом достављен Министарству правде Републике Србије према одредбама ЗКП и према одредбама Конвенције о сарадњи у кривичним стварима.

Првостепени суд, ценећи налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др Зорана Станковића, записник о вештачењу МУП РС, Дирекције полиције, УКП, Националног центра за криминалистичку форензику, Одељења за електронска и информатичко-форензичка вештачења број 03.2.11.8.3-12/20 од 03.02.2020. године и налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др Сузане Матејић, као и њене исказе са главног претреса, исте прихвата, налазећи да су јасни, прецизни и у свему дати у складу са правилима струке и на основу расположивих података у списима предмета, при чему је у погледу исказа судског вештака медицинске струке др Сузане Матејић са главног претреса, а у контексту питања која су јој постављена од стране стручног саветника медицинске струке проф.др Марије Ђурић Срејић, нашао да је овај вештак врло детаљно и исцрпно појаснила све сегменте свог налаза и мишљења и отклонила све непрецизности из писаног налаза, због чега је исти прихватио, док ценећи налаз и мишљење стручног саветника проф.др Марије Ђурић Срејић од 05.01.2021. године, у коме је изнела примедбе, као и њен исказ са главног претреса, исте није прихватио, налазећи да њене примедбе нису оповргле налазе и мишљења вештака медицинске струке др Зорана Станковића и др Сузане Матејић, као и да је стручни саветник приликом сачињавања писаног налаза и мишљења у коме је дала примедбе на налаз и мишљење вештака медицинске струке изашла ван процесних оквира којима су одређена права и обавезе стручног саветника, јер је користила фотографије окривљеног из 1999. године, за које наводи да су јој достављене од стране одбране, а које нису биле саставни део доказног поступка.

Прво вештачење од стране НЦКФ МУП РС извршио је вештак саобраћајни инжењер, а које вештачење је извршено упоређивањем међусобног односа растојања делова тела особе са фотографије и окривљеног “преклапањем” тих фотографија у софтверу и констатовано је да постоји корелација између растојања набројаних делова на лицу особе са фотографије и делова на лицу окривљеног, да су поређане карактеристике на лицу особе са фотографије на CD са карактеристикама на лицу AA и то носног гребена, ноздрве, врха браде, профилног брадка и десне ушне шкољке, па је утврђено да је особа са достављене фотографије снимљена на CD окривљени AA.

Из налаза и мишљења судског вештака медицинске струке проф. др Зорана Станковића од 16.10.2020. године, произлази да је на основу компаративне анализе фотографије са CD и неспорних фотографија AA утврђено да је особа са достављене фотографије снимљена на CD окривљени AA, јер је утврђена сличност са одређеним деловима лица.

Из налаза и мишљења судског вештака медицинске струке др Сузана Матејић и њеног исказа са главног претреса произлази да је овај вештак констатовала висок степен подударности карактеристика главе и лица са фотографије на CD и неспорне фотографије окривљеног AA, те да је особа на фотографијама које су биле предмет вештачења окривљени AA, односно да је са високим степеном сигурности утврдила да је особа на фотографији, која је била предмет вештачења, овде окривљени AA. Из исказа наведеног судског вештака такође произлази да судски вештак не може да се изјасни да ли је особа на видео запису од 18.05.1999. године, који је објављен 19.05.1999. године на интернет страници Агенције “Reuters”, који је предочен на главном претресу и на коме се налази више особа, овде окривљени AA, као и да једино може искључити особу која на наведеном снимку има карактеристичан младеж и да не може да се изјасни да ли је особа на снимку ТВ емисије постављена на YouTube каналу ..., окривљени AA.

Међутим, имајући у виду да вештак судске медицине др Зоран Станковић у свом налазу и мишљењу констатује да је “утврђена њихова сличност”, док судски вештак др Сузана Матејић прихвата примедбу стручног саветника проф.др Марије Ђурић Срејић, да је по међународној стандардизацији, по правилима струке, за такву врсту вештачења, преко фотографије, неопходно да постоји 15-16 карактеристичних тачака које се поклапају и да је то минимум који је нужан да би се утврдило да ли се ради о истој особи, док у конкретном случају налаз и мишљење др Сузана Матејић утврђује шест или седам заједничких карактеристика, а што је недовољно за констатацију да се ради о истој особи, при чему се ради о карактеристикама меких ткива која су подложна значајним променама протеком двадесет година и одговарајући на наведене примедбе, навела је да је постојала капа на глави и брада у то време када је фотографија начињена које отежавају идентификацију и упоређивање и да због тога не постоји потребан број карактеристика, па како је и овај судски вештак своје вештачење такође свела на сличност између два лица, док из налаза и мишљења стручног саветника проф.др Марије Ђурић Срејић, као и из њеног исказа са главног претреса, произлази да је иста предочила судском вештаку др Сузани Матејић да ушне шкољке и коштане партије лица остају непромењене и протеком двадесет година, те да управо на тим непромењивим партијама коштаног ткива постоје значајне разлике у величини ушне шкољке, то се за сада не може прихватити закључак првостепеног суда да одлучну

чињеницу да ли се на предметној фотографији налази окривљени АА заснује на записнику о вештачењу МУП-а РС од 03.02.2020. године, налазу и мишљењу судског вештака медицинске струке др Зорана Станковића и налазу и мишљењу судског вештака медицинске струке др Сузана Матејић и на исказу овог судског вештака на главном претресу, посебно при чињеници да се ниједно од наведених вештачења не заснива на прегледу окривљеног.

По оцени овога суда, у образложењу ожалбене пресуде за сада нису дати јасни разлози за одбијање доказног предлога одбране да се изврши увид у стране 103 и 104 извештаја под називом “Албански тероризам и организовани криминал на Косову и Метохији”, објављеног на сајту “Владе Републике Србије”, имајући у виду да је то доказ који би евентуално могао дати другачију слику о предметном догађају.

Такође, при чињеници да се окривљени брани алибијем да се у време када се предметни догађај одиграо налазио у Швајцарској, нејасно је због чега првостепени суд одбија предлог одбране да се у доказном поступку изврши увид у извештај о присутности на послу и примања бруто и нето зараде за окривљеног, правног лица “...”, а што је од значаја за оцену одбране окривљеног, будући да би се управо из наведеног доказа могло утврдити да ли је окривљени у време критичног догађаја користио годишњи одмор или се налазио на свом радном месту, а такође је по потреби могао да саслуша и власника наведене фирме, што је такође био предлог одбране који је првостепени суд одбио.

Имајући у виду све напред изнето, овај суд налази да је због наведених битних повреда одредаба кривичног поступка, које су довеле и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нужно укинути првостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка на које му је овим решењем указано, утврдиће све одлучне чињенице од значаја за правилно пресуђење у овој кривичноправној ствари, при чему ће имати на уму и жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, као и остале жалбене наводе бранилаца окривљеног, који нису били предмет посебног разматрања, с обзиром на разлоге укидања првостепене пресуде, а након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне, непротивречне и довољно аргументоване разлоге.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочите је, на основу одредбе члана 458 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци решења.

**Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић, с.р.**

**Председник већа-судија
Растко Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

